

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemelat în 1853 de Mitropolitul Andreu Șaguna
APARE SAPTAMANAL

Abonamentul:
Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei, — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor
un șir petit 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile
se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Relațiile bisericești anglo-române

Sfântul Sinod al României a examinat, în recenta sesiune de primăvară, materialul conferinței teologilor anglo-români din vara trecută, pronunțându-se pentru recunoașterea validității hirotoniilor anglicane. E acesta un pas însemnat pe calea apropierii între cele două biserici naționale ortodoxă română și anglicană.

Nu se poate spune că Sf. Sinod dela București a procedat în pripă la acest act, care consacră legături de prietenie, începute în împrejurări, cari nu pot fi uitate.

În toamna anului memorabil 1916, când țară și neam treceau prin cumplite încercări de dezastru, în catedrala din Westminster în Londra, arhiepiscopul de Canterbury reunea un mare număr de credincioși englezi și ortodocși sârbi, implorând ajutorul lui Dumnezeu pentru soarta românilor. Dela acea întrunire, conducătorul bisericii anglicane adresează mitropolitului Moldovei solia admirației și simpatiei: «pentru viteaza armată și bravul popor al noului lor aliat, cu ocazia aderării lui la cauza comună, față cu grave dificultăți și pericole și transmite I. P. S. Sale mitropolitului Moldovei nădejdea de frățescă înțelegere și conlucrare între bisericile noastre și încrederea că prin rugăciunile noastre unite, Atotputernicul Dumnezeu va dărui biruință desăvârșită în acest război pentru libertate, naționalitate și religie și va săvârși întregirea bisericii și a poporului românesc».

Iar a doua scrisoare:

«Preaenerate și scumpe frate,

În aceste timpuri ale războiului mondial și de deosebite încercări și răstiri, în ținuturile, în care I. P. S. Voastră, sunteți așezat a conduce turma lui Hristos, țin să Vă asigur în numele Domnului nostru, de profunda simpatie pentru DVoastră și poporul DV., pentru suferințele ce ați fost chemat a le îndura.

Dările de seamă, care ne-au sosit despre acele groaznice încercări, deșteaptă în inima noastră o adâncă simpatie, care este egală cu admirația noastră, pentru curajul și perseverența, cu care poporul român a înfruntat acele pericole.

Sper deci că I. P. S. Voastră îmi va permite să vă exprim, în numele a zecimi de mii de creștini englezi, confraternitatea noastră cu DVoastră, în grijile prin cari treceți și nădejdea noastră, că la timpul cuvenit valoarea DV. va găsi legitima ei răsplătă. Apostolul zice: La timpul cuvenit vom aduna rodirile, dacă nu desnădăduim (Galateni 6, 9).

Iar Dumnezeuul păcii, Cel ce a sculat din morți pe Domnul nostru Isus Hristos, marele Păstor al oilor, prin sângele Legii celei veșnice, să

Vă facă și pe voi desăvârșiți în tot lucrul bun, pentru îndeplinirea voinții Sale, făcând între voi tot ce este plăcut înaintea lui Isus Hristos, a Căruia slavă este în vecii vecilor (Ev. 13, 20).

Rămân cu frățescă considerație și simpatie, al I. P. S. Voastre credincios serv, în Domnul nostru Isus Hristos: Randall Cantuar».

Din lașii tuturor nădejdlor s'au dat răspunsuri pline de cordialitate la ambele scrisori din Anglia.

Începutul era făcut. Pietrele de temelie erau așezate, pe care s'ar fi putut clădi mult și cu chibzueală. Iar începutul venia dela Căpeteniile bisericești, care aveau și calitatea și răspunderea consolidării legăturilor.

Biserica anglicană, după război, a elaborat și pus în aplicare un grandios program de activitate launtrică și externă, al cărui centru de gravitație este ideea restabilirii unității bisericii creștine. Teologii și misionarii bisericii anglicane au îmbrățișat ideea cu ardoare și au canalizat-o în psihologia colectivă.

Au venit din Anglia delegațiuni de teologi și soli ai bisericii ca să invite biserica noastră la opera începută, căci ei nu concepeau biserica și pe Hristos în chip domestic, ci ecumenic și cosmic.

Biserica noastră s'a ocupat dela război încoace de probleme interne, administrative. La Stockholm a trimis întâia dată o delegație mai importantă la congresul creștinismului practic, dar raportul asupra celor experiate

acolo și propunerile practice ce s'au făcut, au rămas fără urmă.

Din Anglia și din America au venit pe alte căi influențe religioase, de care nu suntem bucuroși.

În taberele de prizonieri din Rusia și din Italia au străbătut misionarii dela Crucea Roșie cu daruri: albituri, alimente și lectură religioasă. Cei mai mulți sectari pe care-i avem azi, sunt ieșiți din taberele de prizonieri. Societatea biblică britanică a răspândit un număr considerabil de exemplare din Sfânta Scriptură printre români. Înmulțirea sectelor în țara noastră și ajutoarele primite din Anglia și din America au creat o atmosferă neprielnică în opinia publică față de legăturile cu anglicanii. De aceasta ei nu sunt cătuși de puțin responsabili.

De altă parte, o împrejurare și mai dificilă pentru apropierea dintre noi și anglicani e simpatia pe care anumite cercuri politice din Anglia o arată revizionismului maghiar și propagandei ungurești în Anglia și dincolo de Ocean.

Cele două biserici naționale, ortodoxă română și anglicană au domenii comune de explorat și de cultivat. Diplomația bisericească nu se reduce la tratative dintre teologi, cari sunt necesare și indispensabile — fără îndoială, — dar ele trebuie să convergeze către apropierea sufletească a celor două popoare.

Recunoașterea validității hirotoniilor anglicane e un pas însemnat, care angajează biserica noastră la crearea unui curent nou de opinie publică asupra anglicanismului și a încercărilor actuale de unire a bisericilor creștine.

Tr. Scorobet

Vezi: Patriarhia Română: Debaterile congresului național-bisericesc, București 1930, pg. 101.

In afară de partide...

(=) Un congres extraordinar, recent ținut de clerul ortodox român în sala unui ateneu din capitala țării, a luat o îndrăzneală hotărâre: a cerut adecă, în moțiunea, votată cu generală însuflețire, ca preoțimea să se retragă din partidele politice, din toate, fără deosebire, dacă revendicările ei, de atâtea ori afirmate și recunoscute ca deplin îndreptățite, nu vor fi ascultate.

În coloanele acestui organ de publicitate s'au rostit, cu deosebire în anii din urmă, condee de seamă atât din clerul ortodox, cât și din clasa mirenilor, cerând mereu ca preoțimea să stea cu totul departe de-a sprijini orice conducător politic care sistematic nesocotește drepturile bisericii și ale clerului său.

S'a spus și nu vom înceta de-a o spune că: preotul, mai mult decât ori care alt slujbaş, trebuie să-și arate destoinicia și neșovăirea d'a se desface de sub robia și slugăria politicianistă.

O întâmplare, destul de ciudată, s'a petrecut tocmai la adunarea menționată a clerului: unul din slujitorii altarului, la o biserică din capitală, fusese trimis la congresul extraordinar din partea clubului politic al locului. Preotul, cu răvna sa de credincios supus al șefului său politic, a declarat în fața congresului, că celce l-a trimis are, împreună cu întreg partidul, toată simpatia și dragostea pentru cauza preoțească și că o va deslega, de bună seamă, îndată ce va ajunge — «la putere»...

De prisos să adăogăm, că declarația prea zelosului aderent, deși conținea o frumoasă făgăduință, a fost întâmpinată cu sgomot și hohote de râs în toată sala.

Nu putem, prin urmare, decât să ne manifestăm satisfacția și bucuria când clerul, întrunit în adunarea dela București, a adoptat principiul că preoțimea trebuie să

stea în afară de partide, nesprijinind pe ceice sânt indiferenți pentru soarta bisericii și a slujitorilor ei, sau sânt chiar vrăjmașii lor declarați.

De altă parte însă nu putem fi de acord cu alt punct al moțiunii clerului, care nu s'a mărginit să ia legământul preoților de-a nu se înregimenta în partide cu atitudine indiferentă sau dușmănoasă slujitorilor bisericii, — ci invită în acelaș timp pe toți preoții, membri ai adunărilor eparhiale și ai congresului național-bisericesc, să demisioneze din aceste adunări. Și pentru ce? Pentru că ele, adunările eparhiale și congresul național-bisericesc, sânt — spune moțiunea — „dovedite(?) inutile față de hotărârile luate de ele, dar nerealizate, în ce privește îndreptățirile clerului».

O astfel de hotărâre, luată în focul excesului de răvnă a congresiștilor, n'are absolut nici un rost.

E lucru constatat, și în de obște cunoscut, că adunările eparhiale și congresul național-bisericesc, prin reprezentanții lor cei mai chemați, prin înalții Chiriarhi, au intervenit și au stăruit, pe cât este omeneste posibil, la toate prilejurile, atât pentru îmbunătățirile privitoare la situația materială a clerului, cât și pentru apărarea drepturilor lui din orce alt punct de vedere. Prin urmare nu este a lor vina că n'au fost ascultate dorințele și postulatele ce le-au formulat, cum nu este nici vina preoțimii că desideratele ei au rămas nesocotite.

Reținem, ca bine gândită, hotărârea care cere preoților să iasă din partidele vrăjmașe clerului bisericii și credinței creștine.

Ear, dacă tocmai deosebite iluzii nu ne construim că asemenea hotărâri se și traduc imediat în fapt, totuși socotim de bun semn, când înșiși preoții, în întrunirile lor publice, statorcesc principiul de-a se pune în afară de partide politice.

Primii pași făcuți, n'au decât să urmeze ceilalți în aceeaș dreaptă linie.

Sf. Sinod terminând, săptămâna trecută, discuțiile privitoare la hirotoniile anglicane, a decis să fie omologate rezultatele conferinței din Iunie 1935 între delegații bisericii ortodoxe române și cei ai bisericii anglicane. Aceste rezultate se vor înainta patriarhiei ecumenice dela Constantinopol, spre a se lua o hotărâre valabilă pentru toate bisericile ortodoxe. —

Având în vedere că apar adeseori cărți bisericești cu greșeli ce contravin dogmelor și tradiției bisericii ortodoxe, Sf. Sinod a adus hotărârea de-a se institui cenzura tuturor cărților ce conțin chestiuni bisericești. —

În sfârșit, membrii Sf. Sinod au luat în dezbateri proiectul de înființare a Casei Cultelor și s'au declarat împotriva unei astfel de instituții.

Reveniri la legea străbună

— Glasul poporului —

Un călător, corespondent al unui mare cotidian din capitală, trecând pe la Valea Lungă, — satul ajuns astăzi vestit în Ardeal, ba și mai departe, — constată, între altele, următoarele, drept dovadă despre chipul cum judecă poporul asupra „legii românești”:

„...La Valea-Lungă se petrec evenimente demne de luat în seamă.

Preotul greco-catolic, Crăciuneanu, batjocurește, într-o după amiază, pe ciobanul făcător de minuni Petriche Lupu și Maglavitul. În aceeași noapte, pe la ora 12, casa parohială se prăbușește din temelii peste preot și familia acestuia.

Era o casă parohială străveche, având ziduri de un metru grosime și dușumele de stejar masiv... O adevărată cetățuie... — Coincidență! au zis unii.

— Ba nu! Pedepsa lui Dumnezeu! au murmurat alții, făcându-și cruce.

Cei cu memoria mai vie și-au amintit pe loc alte întâmplări asemănătoare:

— Ia, gândiți-vă la pățania de anul trecut, când domnul părinte ne-a scos la seceriș într-o Duminecă...

— ...Iar peste noapte a căzut grindină și a distrus toată recolta ținutului.

— S'a supărat Dumnezeu pe noi!

— Drept e, fraților!... Să știți că Cel de sus nu mai ține cu unii!... Eu, unul, trec din nou la legea veche.

Legea veche este ortodoxia.

— Și eu, măi frate, mă lapăd de biserică unită!

— Și eu!... Și eu!... Dacă-i vorba așa!...

Locuitorii Valea-Lungă, ne având în sat parohie ortodoxă, au cerut mitropoliei din Sibiu să delege un preot ca să vină în mijlocul lor și să organizeze cele de lipsă, întrucât ei vor să fie reprimiți la sânul bisericii strămoșești.

I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae a însărcinat pe părintele profesor Dr. Nicolae Popoviciu, — un strălucit și vrednic slujitor al lui Hristos, — să vină la Valea-Lungă și să organizeze o capelă.

Astfel au început, pe valea Târnavelor, revenirile la ortodoxie.

Rând pe rând, sate întregi au reluat drumul bisericii străbune. La Micăsasa și Șorochin s'au făcut capele; la Tăuni, Lădroman, Proștea Mare, Sâncel, Tiur, Bucerdea, Iclod și Ocnișoara oficiile de stare civilă au înregistrat sute de cereri.

Uniții credincioși legii lor au prins a se îngrijora. Printre ei s'au găsit chiar fanatici. Aceștia, cu vrăjmășie neînțeleasă și vorbe grele, au mustrat pe săteni în chiar localul primăriei:

— Trădătorilor!... Proștilor!... Nemer-nicilor!...

Și pentru ca „trădătorii, proștii și nemernicii” să simtă mai cu temei vrednicia faptelor lor, nu li s'au mai dat lemne pentru foc din pădurea comună:

— Să tremurați până v'o lua naiba, păcătoșilor!... Ca să vă nvățați minte!...

Așa, până prin Ianuar, când se iscă un scandal mai mare:

O bătrână, de 78 ani, își trăgea su-fletul:

— Chemați, maică, pe domnu părinte, cel ortodox, — se ruga ea pe patul de moarte... Voesc să-mi dau duhul în legea noastră a veche!

Dorințele muribunzilor au tărie de lege: trebuie îndeplinite. Preotul Dr. Nicolae Popoviciu a venit, a împărțit pe bătrână, a deslușat-o de păcate și a ajutat-o să-și deie duhul senină și împăcată cu Tatăl Ceresc și cu ea însăși.

Dar, a doua zi, când fost-au să ducă pe bătrână la groapa veșnicei odihne în cimitirul satului, s'a iscat ceartă:

— Nu se poate s'o înmormântați aci, pe babă! au zis uniții.

— De ce?... Doară cimitirul-i al nostru, al tuturor! au replicat ortodocșii.

— Ba nu!... Cimitirul e al nostru, al greco-catolicilor!

— Ba i-al nostru, al obștei, fără deosebire de credință!... Că doară n'o să ne aruncăm morții pe câmp, acum.

— Treaba voastră!... Cin' v'a pus să vă reîntoarceți la biserica veche!...

Zarvă mare, târboi, amenințări și blesteme.

Prim-pretorul, Septimiu Savu, a trebuit să intervină, căutând înțeleapta cale a înțelegerii.

— Uite, să nu fie nici cum zic unii, nici cum vor alții!... Veți sluji prohodul la poarta cimitirului; apoi, părintele preot se va desbrăca de odăjdii și va merge să ducă până la groapă pe răposata, în mod simplu. E bine așa?

— E bine! s'a învoit poporul cuminte.

Doar câțiva mai nărăvași, în frunte cu primarul, au luat un cetățean la cârciumă, l-au îmbătat crunt și l-au învățat să se țină pas cu pas de preotul Popoviciu, ca să-i sfășie odăjdile de va cuteza să intre în cimitir cu ele.

Cetățeanul se numea Păculea. Și a cam pățit rușinea, pentru că beat fiind fără măsură, a prins a amenința, a scuipa, a spune vorbe de ocară la adresa d-rului Popoviciu. Iară jandarmii l-au arestat, l-au dus la post și l-au ținut la răcoare spre a-și veni în fire.

A doua zi și în cele următoare, aflând despre acestea toate, poporenii din Valea-Lungă și din jur, mai vărtos încă, au prins a se lepăda de legea greco-catolică, revenind la ortodoxie...

„Ceice sunt ai lui Hristos, trupul și-au răstignit împreună cu patimile și poftele” (Galat. 5, 24)

Peste puțină vreme se apropie din nou sosirea Învierii Domnului nostru Isus Hristos. Este cel mai mare eveniment pe care l-a putut înregistra istoria omenirii vreodată.

Învierii Domnului nu este numai o aniversare a unei minuni, ci este o realitate de care se pot împărtăși toți credincioșii într'însa. Ea a dus la mântuire; a fost însuși instrumentul mântuirii genului uman.

Nimeni nu se va putea bucura cândva de roadele Învierii Domnului, până ce nu-și va parcurge calvarul ce-i este dat și povara unei cruci.

Este timpul acum, să ne revizuiim un trecut plin de păcat și să ne încredințăm unui viitor mare, însușindu-ne pe Dumnezeu, prin împreunarea cu sfântul său sânge și trup.

Dacă vrem aceasta, atunci în prealabil „trupul să ni-l răstignim împreună cu patimile și poftele” [Galat. 5, 24].

Cine voește să fie creștin nu numai nominal, acela trebuie să știe că nu poate învia cu Hristos dacă nu a participat la patima Sa. Așa se încape mântuirea noastră, suprimând dualismul din noi — să nu mai fie decât o singură voință, o lucrare și un singur gând.

Atâta vreme cât omul „firesc” din noi este mereu în divergență cu cel duhovnicesc procesul mântuirii nu va avea loc.

E necesară deci o operație suverană care nu-și găsește nicăieri o imagine mai bună ca în răstignirea Mântuitorului. „Ceice sunt ai lui Hristos, trupul și-au răstignit împreună cu patimile și poftele”.

Trupul care are o menire ideală, de a fi templu al sufletului, este izvorul decadenței morale; căci „trupul poartă împotriva Duhului” [Gal. 5]. Dar tot adevărat este că același trup poate deveni un colaborator de fiecare clipă al sufletului, cu condiția de a extirpa poftele și patimile dintr'însul.

Căci orice poftă sau patimă este un obstacol în calea mântuirii. Știm însă că buruiana ruptă dă iarăși mlădițe, tot asemeni și păcatul; numai atunci când îl vom scoate radical din sufletul, mințea și trupul nostru, ne vom putea elibera cu desăvârșire de sub epitropia lui.

De aceea e nevoie de o cunoaștere lăuntrică până în cele mai îndepărtate unghere, pentru că omul care se cunoaște pe sine, știe cum este și știe cum ar trebui să devie.

Ajungând la aceasta nu ne mai lipsește decât sugestia Duhului sfânt și a purcede. Cunoașterea de sine va duce la scop numai atunci când este urmată de aproape de căință.

Căci nu ajunge să cunoști doar starea în care ești; cunoașterea aceasta este numai un act al rațiunii (ep. Comșa) dacă nu merge alături de căință.

Pretutindeni unde vom umbla și orce vom încerca să săvârșim, constatăm că în noi se petrece o contradicție, o luptă care ne separă voința. Iar noi asistăm la această sfășiere de multeori pasivi.

Din fericire Dumnezeu ne-a învrednicit să avem mijloacele de lipsă. Avem sau putem cu ajutorul Lui provoca părerea de rău, postind și rugându-ne și reținându-ne dela ceea ce duce la păcat.

Căți oare dintre noi întrebuințăm sf. mijloace de mântuire? Cum le întrebuințăm? Dacă împrejurările ar face ca momentele acestea să fie ultimele din viață, am fi oare pregătiți pentru drumul spre eternitate? Să ne gândim din adânc că „nu putem secera ceea ce nu am sămănat”.

Când întrebările de felul acesta cad însă asupra minții unuia care va trebui să dea seama și de sine dar și de alții, atunci ele se vor multiplica și vor cere neîntârziat răspuns.

Oare preotul care săvârșește în altar o jertfă pe care nici ingerii, nici sfinții, dar nici însăși Maica lui Dumnezeu nu are puterea de a o săvârși, are el conștiința păcătoșeniei sale? Și ce măsuri ține să ia? Nu va întârzia prea mult?

Doctorii când sânt puși în fața unui caz de operație, cu câtă grijă deosebită își fac curățirea mâinilor și ale instrumentelor, pentru ca nu cumva imprudența lor să cauzeze vre-un desnodământ fatal.

Oare preotul care mijlocește legătura între pământ și cer, care „umbli” cu Dumnezeu, care este o cheie a mântuirii, înțelege să se înfățișeze curat de pofte și păcate?

Prin urmare va trebui să începem a ne mântui și să credem că nici un păcat nu este așa de mare ca să poată înfrânge iubirea lui Dumnezeu. Să ne încredințăm că starea de păcătoșenie nu este normală, ci este pierderea propriei noastre identități. De aceea să începem a părăsi poftele și patimile, a ne feri de păcat și a nu omite ocazia de a săvârși binele.

Să ne gândim că putem lucra numai până este ziua, iar dacă vine noaptea, nu vom mai putea adăuga, nici măcar un punct, operii ce fiecareia i s'a încredințat pe acest pământ.

FOIȘOARA

Pe marginea unei cărți despre Augustin

de Dr. NICOLAE BALCA

În anul 1640 a apărut sub titlul „Augustin” o carte a lui Jansenius, în care acesta critică fără nici o milă catolicismul contrareformatoric, considerând învățătura și morala iezuită ca pe o aberație și ca o deviere dela adevărata doctrină a bisericii creștine. Influența acestei cărți a fost așa de mare, încât ea a născut pe Pascal și cunoscuta mișcare portroyalistă. De atunci și până astăzi biserica Romei a fost mereu neliniștită de concepția augustiniană. Și, aceia cari au combătut întotdeauna nespuse de pătimăș augustinismul, au fost iezuiții. Se cunoaște cazul istoricului catolic Bou-nauti, ale cărei studii despre Augustin erau să-l coste libertatea, cât și cazul lui Max Scheler ale cărui interpretări augustiniste au înălțat din partea iezuitismului cele mai categorice desaprobari.

În anul 1934 a apărut sub același titlu, o carte a iezuitului Erich Przy-

¹ Erich Przywara, Augustinus, die Gestalt als Gefüge, Leipzig 1934.

wara¹. Interesant de observat e că chiar în prefața acestei cărți, Przywara consideră pe Augustin ca pe adevăratul părinte al iezuitismului. Din această mistificare se poate foarte ușor întrevădea scopul pe care-l urmărește autorul acestei lucrări, și anume de a interpreta pe Augustin în așa fel, încât toate elementele din doctrina acestuia, cari ar putea periclita forma actuală a catolicismului, să fie înlăturate. Przywara continuă, din acest punct de vedere, tradiția iezuită, de a face din Augustin un catolic cât mai desăvârșit. În acest sens se pot interpreta ultimile rânduri din prefața cărții lui Przywara, în care acesta susține că între Thomas de Aquino și Augustin n'ar fi nici o deosebire de fond, ci numai una „ritmică”.

Interpretarea tendențioasă a filosofiei lui Augustin mai reiese și din alte motive ale acestei cărți. Așa de exemplu felul în care a ales citatele din diferitele scrieri ale lui Augustin ne dovedește cu prisosință, ca Przywara a făcut aceste lucru după un anumit principiu. El citează numai din anumite dogmatice exegetice pe care Augustin le-a scris la bătrânețe. Dar el nu amintește nici o vorbă despre scrierile împotriva pelagianismului — în care sunt expuse ideile augustiniene despre har și păcat, — despre „Confesiuni”

— în cari Augustin povestește atât de pătimaș pășterea lui spirituală prin conștiința păcatului și experiența harică — și peste tot, nici un cuvânt despre scrierile din tinerețea lui Augustin, în care cugetarea acestui african pasionat se mișcă între metafizica greacă — a lui Plotin în special — și între dualismul manicheic.

Că Przywara încearcă să dovedească cu orice preț catolicitatea lui Augustin, ne-o mai dovedește și faptul că el a eliminat din doctrina augustiniană tocmai aceeace Jansenius îndrăznise să arate iezuitismului timpului său, că este mai profund și mai esențial în cugetarea marelui African și anume tundamentarea experienței harice în cunoașterea păcatului, ca un fapt originar al naturii omeniești, cât și ideea, care este pentru Augustin faptul fundamental al istoriei mântuirii, că Dumnezeu dreptății și al judecății sunt unul și același. E bător la ochi că în capitolul „Mensch und Gott” Przywara estompează până la necunoaștere ideile esențiale augustiniene despre păcat, har și dreptate. Am putea spune, exprimându-ne puțin cam paradoxal, că Przywara a încercat să șteargă din opera lui Augustin cuvântul diavol, — care se găsește pe fiecare pagină a scrierilor augustiniene — și cu aceasta a înlăturat

și neglijat tocmai cauza din care s'a născut această operă peritoare: tragicul situației în care se află omul în lume; tragicul pe care păcatul l-a născut în ființă și existența omenească și care umple veacurile istoriei în lupta uriașă dintre Dumnezeu și Satana pentru mântuirea omului.

Dar prin această eliminare voită Przywara nu denaturează numai sensul antropologiei lui Augustin, ci și concepția acestuia despre istorie și biserică. Așa, de exemplu, despre ideea biblică a împărăției lui Dumnezeu, care reprezintă de altfel fondul metafizic al concepției istorice augustiniene, despre lupta dintre imperiul lui Dumnezeu (civitas dei) și acela al Satanei (civitas terrena) pentru stăpânirea în veșnicie a omului și a lumii, nu găsim în această carte decât prea puțin. Pentru Augustin însă lupta dintre soldații lui Hristos și aceia ai Satanei constituie istoria omenirii: e lupta care se începe cu fiii lui Adam și se termină la sfârșitul veacurilor. Przywara interpretează această luptă dintre „civitas dei” și „civitas terrena” numai ca pe o ceartă „der heiligen und unreinen Liebe”. Dar pentru Augustin, Dumnezeu și diavol, veșnicie și vremelnicie, ceresc și pământesc, credință și necredință sunt marile contraziceri, cari constituiesc istoria vieții spirituale.

Probleme-Recensii-Comentarii

Intregirea scaunelor parohiale.

Pare surprinzător faptul, că deși numărul candidaților la preoție sporește, totuși mai avem parohii vacante, în mare parte slab populate materialmente. Să fie oare vinovați candidații cari poate nu sânt călăuziți totdeauna de *ideale* la luarea crucii?

În orice caz vinovați nu sânt bieții enoriași cari siliți de nevoi s'au retras prin săpăturile văilor adânci și, iubitori de glie, acolo au rămas.

Cine poartă vina că acești creștini sânt săraci, că sânt îndepărtați de „civilizație”, și că nu pot asigura existența materială pentru a-și alege sufletescul păstor?

Ce nesocotință din partea aceluia care nu înțelege, că adevărata mângâiere ce se poate da năpăstuiților sorții, este cea sufletască. Câtă evlavie se desprinde dintr'înșii în ascultarea slujbei religioase, cât respect neprefăcut în sărutarea icoanei... Cine poartă vina, că aceștia sânt lipsiți de hrana duhovnicească?

Tinerii, sub frunțile cărora palpită sângele ferbinte al marilor primeniri, după patru ani de pregătire și făurire de planuri, ar porni să le și realizeze. Își dau însă seama că „idealismul” lor cu greu rezistă în fața crudei realități. Grijiile vieții îi „cufundă” în rusticitatea fără orizont și fără noblețe spirituală a preocupărilor materiale”, precum bine s'a spus în coloanele acestui ziar.

Ideea sugerată de cineva cu sistemul rotativ, pentru întregirea parohiilor vacante, e potrivită, dar nu știu dacă e realizabilă. Cu forța nu poți trimite pe cineva în o parohie unde salariul e mai mic (sau nu este deloc — fiind extrabugetară) decât la alte parohii. Alt ceva este când voia liberă determină pe cineva pentru luarea „jugului celui bun și a sarcinei celei ușoare”, — în cazul acesta nu este vorba de sta-giu așteptat în nerăbdare să-l treacă.

Cerem sprijin din partea statului, care trebuie să înțeleagă că ridicarea păturilor țărănești nu se face de plimbăreții cu valiza în mână, în interese politice și personale, ci de către *păstorii de suflete* stabiliți în slujba lor și chemați să facă educație.

Destruămarea morală, dela periferiile orașelor, caută să se întindă în satele, care neavând păstorul lor se lasă ușor ademnite. Prozeliții sectelor se înmulțesc... Stăpânirile tot nu-și dau seamă de pericol?

Noul an bugetar să nu mai treacă nepăsător pe lângă doleanțele îndreptățite ale preoțimii noastre. Pr. Ion Sabău

Conferință pastorală. — În 17 și 18 Martie 1936 s'a ținut în Brad adunarea despărțământului Zarand al Asociației clerului „Andrei Șaguna” sub președinția Prea C. părinte protopop Ioan Andrei. Prezenți: preoții tractului. În prima zi dimineața, după slujba invocării Duhului Sfânt, preoții au trecut în sala festivă a Căminului cultural, unde p. protopop, în cuvânt de deschidere a ședinței, îndeamnă preoțimea să se facă „tuturor toate” pentru o cât mai reușită pastorație și să tindă mereu la spiritualizarea cât mai intensă a credincioșilor.

Președinții cercurilor religioase își citesc rapoartele asupra activității pe anul trecut, din care se constată, că s'au ținut peste 100 de conferințe, în toate parohiile protopopiatului, cu subiecte religioase și naționale.

CC. preoți I. Boloșiu (Caraci), V. Paul (Bulzești), I. Tisu jun. (Birtin), M. Popovici (Mihăleni), A. Florea (Rișca), și A. Barna (Mesteacăn) au făcut luminoase propuneri cu privire la activitatea viitoare despărțământului. În urma acestor propuneri, s'a decis ținerea de conferințe pastorale lunare la sediul protopopiatului pentru discutarea și aprofundarea tuturor problemelor religioase și sociale, curente care promovează viața religioasă a credincioșilor spre o cât mai sigură înpământenire a împărăției cerurilor.

După amiază s'a oficiat vecernia de un sobor de preoți, la sfârșitul căreia părintele V. Floruța (Zdrăpți) ține o meditație, mănecând dela cuvintele sf. apostol Pavel: „Iar cei ce sânt ai lui Hristos Isus au răstignit carnea împreună cu patimile și poftele ei” (Gal. 5, 24), o duhovnicească pregătire în vederea mărturisirii preoților.

A doua zi s'a slujit sfânta liturghie înainte sfințită de un sobor de preoți în frunte cu P. C. părinte protopop Ioan Andrei. La priceasnă a predicat părintele I. Birău (Buceș) mănecând dela cuvintele: „Fiindcă o pâine este, un trup sântem și noi cei mulți, căci toți ne împărtășim dintr'o pâine” (I Cor. 10, 17). A urmat împărtășirea preoților, cantorilor și-a membrilor Oștii Domnului din întreg protopopiatul.

Trecându-se în Căminul cultural părintele protopop Andrei ține o conferință, în care arată misiunea cantorilor și-a membrilor Oștii Domnului, punându-le la suflet alipirea de sfânta bise-

rică și practicile ei prin cântări bisericești și opere caritative.

În astfel de atmosferă, de înaltă spiritualitate creștină, a luat sfârșit întrunirea preoților, cantorilor și membrilor Oștii Domnului din întreg protopopiatul Zarandului.

Pr. Ștefan Corpadea

Alureala confrăților dela Blaj. — Trista figură a telefonului Unirii blăjene dela 21 Martie c. își ia în ajutor, pe înțâia sa pagină, un *articol editorial*, în care — cu mult lux de vorbă și cu repetate necuviințe adresate Chiriarului mitropoliei ortodoxe ardeleni, — declară, că a descoperit un „alt roman unitofob”, care s'ar înfiriipa în coloanele ziarului *Universul* din București. Acest „roman” se formează, după cum spune editorialul Unirii, din impresiile de călătorie publicate acum în acel ziar bucureștean, semnate de dl I. Dragomir.

Ceea ce a scos din sărite pe răsboinicii clarissimi de alt fel profund iubitori ai iezuiților, este mai cu seamă tabloul prezentat de dl I. Dragomir despre evenimentele dela *Valea-Lungă*, — tablou alcătuit cum mărturisesc micii iezuiți, — numai în scopul de a „strecura în inimile cetitorilor, în loc de iubire, ură, și în loc de convingere, indiferentism” (sublinierea este a Unirii).

Ca să se vadă gradul delirului sălăsluit în redacția organului mitropolitan al Blajului, cititorii n'au decât să frunzărească cele scrise în „romanul” dlui I. Dragomir. O mostră din acest „alt roman unitofob” o dăm în altă parte (ca glas al poporului) sub titlul: *Reveniri la legea străbună*. Așa „romane” și așa îndemnuri spre ură și indiferentism, cât mai multe!

Meditație

despre timpul pe care Dumnezeu l-a ales pentru a binevesti și a executa misterul întrupării

Dumnezeu a putut alege trei timpuri pentru executarea misterului întrupării: întâi, la începutul lumii, adică îndată după căderea protopărinților; a doua oară, la mijlocul duratei acestui timp, pe care prorocul Avacum îl numește: „când va veni vremea”; (Avac. 3, 2) a treia oară, la sfârșitul acestui timp. Înțelepciunea dumnezească la începutul acestui timp a promis misterul, în mijlocul timpului l-a executat, pentru a putea aduna până la sfârșitul acestui timp roadele abunde cari ne provin din acest mister.

I. Dumnezeu, îndată ce protopărinții noștri au păcătuit și s'au făcut vrednici de pedeapsă, li-a revelat marele mister al întrupării care să fie leac și reparațiune a căderii lor, manifestând prin aceasta măreția iubirii și milei sale infinite față de

oameni. Această măreție a arătat-o în însăși funcția sa de judecător, când a cerut dare de seamă dela protopărinții noștri pentru neascultarea lor, și când a rostit sentința de moarte pe care au meritat-o din vina lor; în momentul acela s'a arătat totodată și ca părinte milostiv făgăduind lor că va trimite un Mântuitor, care prin moartea Sa îi va elibera dela moarte.

Dumnezeu prin această făgăduință a voit să întărească pe protopărinți în credința lor despre un Mântuitor și să aibă nădejde în El; dar totodată a voit ca prin căința lor să caute această milă a Sa. Dumnezeu, scoțând pe protopărinții noștri din rai, întregul gen omenesc a pierdut dreptul la el; de aceea a promis pe Mântuitorul care va deschide nouă iarăși aceste porți închise ale raiului. Și pe când omenirea suferea pedepsele binemeritate pentru greșala sa, Dumnezeu mereu întărea această omenire suferitoare cu promisiunea că va trimite pe autorul binecuvântărilor cerești.

„Părintele îndurător și Dumnezeule a toată mângâierea” (II Cor. 1, 3) „întru mânia de milă îți vei aduce aminte” (Avac. 3, 2) că fiind toți oamenii blăstemați în primul Adam, ni-ai promis de a fi binecuvântați în al doilea Adam. Fă Doamne și arată și către noi această milă a Ta ca scăpați din ghiarele diavolului, unde prin păcatele noastre am ajuns, să ne umplem și noi cu binecuvântările Tale pe cari Fiul Tău cel unul născut le-a câștigat nouă prin meritele Sale infinite. Și Ție Fiul lui Dumnezeu celui viu, mielul cel destinat morții dela întemeierea lumii, îți mulțumim pentru această mare binefacere adusă nouă, rugându-Te să ne faci părtași și pe noi roadelor morții Tale pentru a putea scăpa dela pedeapsa morții și a obține prin Tine viața harului.

II. Să contemplăm acum plinirea vremii pentru executarea misterului întrupării, pentru că mila lui Dumnezeu infinită să strălucească mai bine. Să ne gândim la starea lumii când Dumnezeu a venit pentru ajutorarea ei. Să confruntăm cuvintele, faptele și modul de cugetare al oamenilor de atunci cu planurile, cuvintele și faptele lui Dumnezeu. Și pentru aceasta ne putem provoca la profetul Isaia 55, 9 unde foarte bine confruntă pe oameni cu Dumnezeu, când zice: „cât este cerul de departe depământ, așa sunt de departe căile mele de căile voastre și cugetele mele de cugetele voastre”. Cu ochii fixați la cer să ne închipuim pe Sfânta Treime în scaunul mării Sale, cum se preocupă de restaurarea genului omenesc căzut și de pregătirea pentru însăși întruparea Cuvântului. Precum aceste trei persoane dumnezeiești înainte de crearea lui Adam ziceau: „să facem om după chipul și asemănarea noastră” (Fac. 1, 26), așa zic și

Curios mai este apoi și faptul că Przywara citează foarte puține locuri, în care Augustin vorbește despre biserică. Ceace se spune în aproape zece pagini relativ la problemele „Ein Leib der vielen Glieder” și „Jerusalem und Babylon”, nu poate să ascundă adevărul că ideea augustiniană despre biserică nu mai poate fi apropiată de concepția catolică a infailibilității și a primatului papal. Augustin vorbește despre biserică ca despre corpul mistic al lui Hristos al cărei cap Acesta și numai Acesta poate fi.

„Biserica catolică este trupul lui Hristos, al cărei cap El însuși este, mântuitorul trupului său” zice Augustin. Catolicismul contemporan fundamentează biserică pe ideea papalității și a infailibilității papale. Papa devine locuitor al lui Hristos pe pământ și prin acesta el e socotit, ca fiind fundamentul și capul văzut al bisericii Aestui. Ori această pretenție catolică nu-și găsește în opera lui Augustin nici o justificare.

O altă idee care e de mare însemnătate în filosofia augustiniană și care nu este amintită în cartea lui Przywara, este ideea despre predestinație. Pentru Augustin unul dintre cele două imperii e predestinat să domnească cu Dumnezeu în veci, iar celălalt să sufere în veci

cu Satana. Eliminarea acestei idei are drept urmare dispariția întregului problematic al doctrinei augustiniene, care vorbește despre pregătirea pentru apropierea împărăției lui Dumnezeu și pentru a doua venire a lui Hristos, care să prezideze judecata cea mai de apoi.

E adevărat că în prefața acestei cărți Przywara încearcă să mascheze sterilizarea operii lui Augustin, prin aceea că el caută să dovedească o teză dublă. Prima teză este că singură biserică Romei ar avea dreptul să-l revindece pe Augustin, și a doua că sub influența lui Augustin spiritul modern s'ar mișca dela reformațiune spre catolicism. Toate ideile din celelalte opere ale lui Przywara se întâlnesc în această scriere nouă. Faptul că reformațiunea lui Luther e în mare parte o realizare a ideilor augustiniene e complex negat. Pentru Przywara elementele împrumutate de Luther din doctrina lui Augustin se reduc la „eine revolutionäre Geste Luthers, der alle Gefügtheit zerriss, um jenes Blitsaugenblicks willen, worin die Verlorenheit der Kreatur Gottes lodert”. Tot asemenea este considerat și jansenismul care față de pelagianismul ieseuit, n'ar fi decât „zugespitzter Augustinismus”. Și cu aceasta Pascal este apropiat de Luther. Ba chiar și Descartes este,

din acest punct de vedere, considerat ca fiind tot protestant, căci la acest filosof este „Zug um Zug die Eigenart der lutherischen religiösen Vergewisserungsangst ins Philosophische übertragen”.

Linia pascaliană duce la Kierkegaard, iar cea descartiană la Hegel. La amândoi, însă, se realizează — după acest pater ieseuit — „die Überwindung des Reformatorischen ins Katholische”. În filosofia hegeliană tendința specifică lutherană „Alles zum Heil des Menschen hin zu zentrieren” este „in das grundlegende Katholische überwunden”.

Sfârșitul prefeței acestei cărți nu apare a fi altceva decât un cuvânt funebru la înmormântarea protentanismului. Vechiul front „catolicism sau protestanism” s'a preschimbat — după Przywara — în „Entweder — Oder zwischen Atheismus und Katholizismus”.

Privit din punct de vedere al acestei construcțiuni istorice, catolicismul lui Augustin apare ca fiind o depășire a lui Hegel și Kierkegaard. Augustin este acela prin care se desăvârșește procesul de catolicizare al cugetării contemporane. Pe planul unor asemenea presupuneri false este construită toată istoria cugetării moderne. Și, Przywara face eforturi nespuse de mari, ca să scoată

la iveală presupusa influență catolică în filosofia unui Husserl, Brentano, Scheler, Simmel și Heidegger. În special în considerațiile făcute asupra lui Scheler, Przywara încearcă să arate, că tragica nestatornicie a acestui suflet, s'ar fi mișcat între catolicism și ateism „von dem strahlenden Gott der schenkenden Liebe, zum tragischen Gott der Ur-Zerissenheit”. Iar fructul acestei nestatornicii ar fi fost o „filosofie religioasă ahasverică”.

Tot din punct de vedere al influenței augustiniene Przywara mai examinează și metafizica heideggeriană, care e prezentată ca fiind o sinteză între un neoplatonism radical și un manicheism tot atât de radical. Ideea centrală din filosofia lui Heidegger nu este alta — după Przywara — decât „der Mensch absoluter Dynamik und dynamischer Absolutheit”. În elementele izolate augustiniene, cari se găsesc în metafizica contemporană, Przywara crede că descopere o renaștere a filosofiei lui Augustin. Așa de exemplu, el pretinde că ceace Husserl numește „Grundpathos der Wahrheit”, sau Scheler „Grundpathos des Wertes in der Liebe der Gemeinschaft”, sau Heidegger „Grundpathos des: das

¹ Przywara înțelege sub cuvântul „ahasveric” „die Unruhe des Hezeens, die nicht katholisch ist”, sau și mai bine zis „die nicht im katholischen mündet”.

acuma: să venim în ajutorul omului pe care l-am creat și să reparăm în el chipul și asemănarea noastră. Cu câtă plăcere, dragoste și armonie, se consfătuiesc aceste 3 persoane dumnezeiești și fiecare dă concursul ei la opera atât de mare. Dumnezeu-Tatăl prin trimiterea Fiului Său în lume; Fiul venind în lume prin unirea naturii omenitești cu persoana Sa dumnezeiască; Duhul sfânt contribuind la această uniune.

Iți mulțumim sfântă Treime, că cu atâtă plăcere și bunăvoință te-ai îngrijit de leacul nostru, fă ca și noi să ne ocupăm cu plăcere, bucurie și dragoste de cele ce sânt în acord cu voința Ta.

Dar privind pământul vom vedea toate câte se petreceau atunci în lume. Pare că lumea a ajuns în abisul răutăților. Popoarele au mers până acolo în idolatrie încât adorați pe idoli ca pe niște zei. Iar iudeii se tăvăleau în ipocrizie, lăcomie, sumeție și în alte nenumărate păcate. Întreg pământul zăcea înecat ca într'un diluviu al necurătențiilor și nerușinărilor, precum zice profetul Osie 4, 1: „Blestem și minciună și ucidere și furtisag și preacurvie s'a revărsat pe pământ, și sângiuiri cu sângiuiri se amestecă”. Și Dumnezeu, dela fața căruia nici o fărâdelege nu se poate ascunde, privea toate acestea din cer. Și toate aceste fărâdelegi n'au fost în stare să facă pe Dumnezeu să amâne decretul Său, ci dimpotrivă, precum zice Avacum 3, 2: „Întru mânie de milă își aduse aminte” și a arătat cătră omenire iubirea Sa infinită trimițând pe Fiul Său ca să aprindă lumea aceasta cu focul iubirii Sale și să o prefacă, în loc să o nimicească pentru fărâdelegile ei, sau cu diluviu sau cu foc asemenea Sodomei și Gomorei. Iudeea așa se schimbă în moravurile sale, încât n'a recunoscut și n'a primit pe Isus Hristos, ca pe un Mântuitor, ci ca pe un seducător al poporului, l-a persecutat până la moarte. Și prin ura cărturarilor și fariseilor a trebuit să moară, și așa să răscumpere întregul gen omenesc. O, cât de contrară este înțelepciunea lumii acesteia înțelepciunii lui Dumnezeu! O, de câteori și noi urmând cu orbie pasiunile noastre ne depărtăm dela Dumnezeu prin neascultarea și nesupunerea la poruncile și sfaturile superiorilor noștri cari ne vorbesc nouă, fiind puși dela însuși Dumnezeu pentru conducerea noastră, și căutăm numai folosul și comoditatea refuzând greutățile, ostenele și piedecile întâmpinate în serviciul lui Dumnezeu!

Fă, Isuse Hristoase, ca să dispară aceste înșelăciuni ale minții noastre și te rugăm să luminezi mintea și să întărești voința noastră prin harul Tău, pentru a putea cu mai multă râvnă și credincioșie merge pe urmele Tale, nerefuzând nici o osteneală și greutate în serviciul Tău de apostolat, precum nici Tu n'ai refuzat nimic pentru mântuirea noastră. Ivo

C. preoți să stea în fruntea mișcării

Oastea Domnului

Ist... suche ich, n'ar fi decât idei veritabile augustinene. Cu aceasta Przywara continuă critica antijansenistă, căutând să dovedească cu orice preț, existența unei renașteri a ideii catolice în spiritualitatea contemporană a apusului.

Că tezele susținute de Przywara, în cartea de care ne-am ocupat noi, sunt simple construcții ideologice, ne-o dovedește faptul, că Augustin nu poate îndeplini aceace autorul îi propune în prefață: să refacă unitatea bisericii lui Hristos. Și el nu poate să realizeze acest lucru tocmai pentru că e prea ieșuit și deci pentru că prea seamănă cu un catolic modern. Augustinul lui Przywara are un singur concurent și acest concurent este acel Augustin, care a trăit din plin tragicul pe care păcatul îl naște în lume și în ale cărui opere experiența primordială creștină va neînlăști mereu ieșuitismul și absolutismul papal așezat pe erezia infailibilității.

Dr. Nicolae Balca

INFORMAȚIUNI

Știre personală. I. P. Sf. Sa Mitropolitul nostru Nicolae călătorind în săptămâna aceasta pentru 3 zile la Mănăstirea dela Sâmbăta de sus, pentru a supraveghea lucrările ce sunt în curs, Miercuri la sărbătoarea Bunevestiri a luat parte la liturghia din biserica parohiei Sâmbăta de sus. La sfârșitul liturghiei I. P. S. Sa a predicat poporului numărös care umplea biserica despre cum trebuie să-și pregătească creștinul sufletul în timpul marelui post pentru a primi cu vrednicie praznicul sfintei Invieri a Domnului.

Conferința dlui avocat I. I. Moța. Conferința „Un alt suflet românesc”, ținută de distinsul luptător naționalist, I. Moța, în „Aula Academiei teologice”, Sâmbăta, în 21 Martie, a fost un prilej de înaltă și curată desfătare sufletească.

Dintr'o temă, căreia greu îi poate rezista vre-un conferențiar să n'o trateze cu un entuziasm facil, dl I. Moța a făcut un subiect de sobră și documentată analiză, ridicându-se ca pe niște trepte solide până pe culmile de viziune generală a unei alte vieți românești. Cugetare, critică și cumpanită, grație și energie — acestea au fost componentele conferinței atât de gustate de numerosul auditor.

— Vineri seara, în 27 Martie, a conferențiat, tot în „Aula Academiei Teologice”, dl prof. univ. I. Lupaș despre „Probleme actuale”. Cu verva-i însuflețită care-l caracterizează pe acest neîntrecut conferențiar și cu multilaterală informație, mereu înaltă, dl prof. I. Lupaș a prezentat auditorului o serie de probleme din politica internațională și din viața statului nostru, pledând cu căldură pentru ideea națională și creștină. Conferința a fost răsplătită de auditorul numeros cu dese și entuziaste aplauze.

Donații pentru ridicarea unui monument lui Gojdu la Oradea din partea foștilor bursieri ai „Fundațiunii Gojdu” azi locuitori ai Sibiului: Dr. N. Vercerdea, cons. la înalta curte de casație, pens. 1000 lei, Jantea Marcu, profesor pens., I. Vătășianu, dir. băncii Albina, Dr. L. Borgia, avocat, Dr. N. Petra, dir. băncii Oașia, Dr. E. Piso, avocat, Dr. N. Cristea, notar public, Dr. O. Filipescu, dir. spitalului public, Ing. S. Crăciunaș, insp. gen. industrial, Dr. V. Miter, medic, Dr. L. Ionașiu, medic, câte 500 lei; I. Preda, contabil la Tip. Arhidecezană, Dr. I. Muțiu, notar public, Dr. L. Bologa, prof. la școala Normală, câte 300 lei; Dr. I. Beu, președ. cons. de adm. al băncii Albina, N. Chisan, funcț. pens. câte 200 lei; V. Veștemean, prof. la liceul „Gh. Lazăr”, Ad. Cristea, dir. de bancă pens. Dr. Gh. Bânda, primpreșed. de tribunal, D. Coltofeanu, cons. arhiepiscopesc, Tr. Preda, dir. școlii sup. de Comerț, Dr. Fl. Vilt, medic, Dr. D. Nicolae, medic, Dr. S. Piso, magistrat, V. Popp, farmacist, Tr. Georgescu, funcț. sup. la banca Albina, Dr. I. Slavu, medic, S. Savu lt. colonel, Dr. C. Ștefan, avocat, câte 100 lei. Sunt și câțiva beneficiari ai „Fundațiunii Gojdu”, cari cu toată situația bună la care au ajuns, nu s'au simțit obligați să-i fie recunoscători. Tutorilor donatorilor „Frăția ortodoxă română”, prin intermediul căreia sa făcut colecta, le exprimă sincera mulțumire.

Reveniri dela secta baptiștilor la biserica străbună se vestesc de curând și dela Caransebeș, unde secta aceasta pare a fi în totală descompunere. Resultatul revenirii la calea cea bună se atribuie în deosebi activității Oștii Domnului, unde câțiva baptiști veniți ca oaspeți, alături de membrii organizației Oastea Domnului, au ascultat cuvintele din Sf. Scriptură, luminos tălmăcite de preotul conducător al Oștii Domnului, și primind îndemnul de îndreptare n'au mai stat la îndoială de a-și căuta mântuirea în sânul bisericii noastre, ai cărei fii fuseseră și mai înainte.

În Nr. 12 al ziarului nostru s'a recenzat lucrarea părintelui Dron, care dă în românește textul tuturor canoanelor ecumenice cu comentariu. Atragem atențiunea și asupra altor lucrări de acest cuprins. Între altele amintim traducerea din Mlaș a părintelui Dr. N. Popoviciu și Corincici.

Scumpirea are și unele efecte bune. Se știe că zilele trecute s'a pus în aplicare scumpirea tutunului cu un leu la pachet. Muncitorii și țărani din regiunea Baia Mare, și anume din comuna Unguraș și din cartierul minier Valea Roșie, au hotărât în unanimitate să nu mai fumeze; căci deși se pare

puțin un leu la pachet de tutun, pentru omul sărac apasă greu în cumpănă și scumpirea aceasta. Oamenii s'au și ținut de cuvânt, și de atunci nici unul nu mai fumează, ear licența de vânzare a produselor C. A. M.-ului din Unguraș a fost restituită în lipsa de mușterii. N'ar strica o nouă scumpire a tutunului, — pentruca obiceiul dela Unguraș să se răspândească și în alte localități, iar lumea să mai stăbească din fumatul, care aduce mai multă pagubă fumătorilor, decât câștig statului.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, 29 Martie 1936, va predica părintele M. Neagu.

Duminecă, în 29 Martie 1936, ora 6 seara, va conferința în sala mare a județului Sibiu, dl profesor universitar, poetul Ion Pillat despre: Romantismul românesc.

Dela Cercul de recrutare Sibiu. Se pune în vedere tinerilor ctg. 1936, că încorporarea se va face pe ziua de 20 April 1936 (în loc de 1 April 1936.)

—Tinerii clasei 1937, născuți în Sibiu, cărora li s'a acordat termen pentru 20 și 21 April 1936, să se prezinte în fața cons. recrutare după cum urmează: Cei din ziua de 20 April în 6 April, iar cei din ziua de 21 April în 7 April 1936. Tot în aceste zile se vor prezenta și tinerii cari au fost absenți neprezentăți în fața cons. recrutare a clasei 1937.

CARTI ȘI REVISTE

Revista Teologică, numărul pentru Martie—April 1936, are cuprinsul următor: Preot Il. V. Felea: Mângâierea Invierii. Dr. N. Terchilă: Hristos a înviat. Pr. S. Radu: Doctrina despre canon sau satisfacțiune la romano-catolici. Preot Nicodim Belea: Personalitatea sfântului apostol Pavel și sufletul modern. Iosif E. Naghiu: Aspectul dualismului tehnică-religie. Preot Dr. Nic. Terchilă: Misticismul lui Vlad. Solovieff. — T. Bodogae, prof. N. Neaga, Gr. T. M., Pr. Il. V. Felea, N. C., Iosif E. Naghiu și D. Călugăr: Mișcarea literară: De la Destinatie de l'homme. Einleitung in das alte Testament. Synopse der drei ersten Evangelien. Septuaginta, id est vetus Testamentum graece iuxta LXX interpretes. Un Nou Ev Mediu. Puncte cardinale în haos. Judecata particulară. Pe drumul datoriei. Biserica și tineretul. Creștinismul. Lourdes și Maglavit. — I. F., Grigorie T. Marcu și N. C. Neculce: Cronică: Declarațiile ministrului H. Kerl. Nemulțumirea catolicilor din Sarre. Suprimarea unui ordin religios. † Ferdinand Kattenbusch. † Episcopul Nicolae Ivan. Sfântul Sinod. Asociația generală a presei bisericești. Ședința comitetului asociației clerului „Andrei Șaguna”. — N. C. și Gr. T. M.: Note și informații.

Poșta redacțiunii

I. Al. B.-L. în Br. Intr'un număr apropiat.

Nr. 48—1936

Publicațiune de arendă

Se arendează pe timp de 5 ani — din 1 Octomvrie 1936 până la 1 Oct. 1941 pământurile Fundațiunii culturale Dr. Ioan Mihu din Sibiu în mărime de 204 jugăre și anume:

1. 100 jugăre arător într'un complex, de prima calitate cu casă de locuit și supraedificate economice: grajd mare, șopru, magazie de bucate etc. toate în bună stare, aflătoare în hotarul comunei Băcăinți (jud. Hunedoara) pe malul stâng al Murașului, lângă șoseaua națională, 600 m. depărtare de gara Șibot.

2. 104 jugăre în hotarul comunelor Vinerea și Cugir (jud. Hunedoara). Din aceste jugăre sunt 17 jugăre fânaț și grădini cu pomi roditori, 10 jugăre fânaț, iar restul arător, în mai multe locuri.

La Vinerea, în centrul satului, se află o casă de locuit cu supraedificate economice, toate în bună stare.

Ofertele scrise se vor înainta până la 30 April a. c. Eforiei fundațiunii culturale Dr. I. Mihu, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 32.

Vor fi preferiți cei ce depun garanții în bani sau efecte de stat.

Informațiuni se pot lua dela părintele V. Nistor, consilier arhiepiscopesc în Sibiu, secretarul referent al Fundațiunii.

C. preoți sunt rugați a atrage atențiunea celor interesați asupra acestei publicațiuni.

Sibiu, 15 Martie 1936.

Eforia fundațiunii culturale
Dr. Ioan Mihu, Sibiu

Nr. 358—935

(7) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. II. Ormindea, prot. Băița, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în Telegraful Român.

Beneficiile împreunate cu acest post:

1. Întregirea dotației dela stat, conform coalei B.
2. Sesiune parohială în mărime de 20 jug. cat. arător, fânaț, pășune, pădure.
3. Venitul stolar obicinuit în comună.

Casă parohială nu este.
Cererile de concurs se vor înainta oficiului protopopesc în Băița în termen indicat. Candidații vor anexa la cererile de concurs documentele necesare, precum și autorizația dela P. Ven. Consiliu Arh. cumcă pot concura la această parohie.

Candidații se vor prezenta, cu încredințarea prealabilă a oficiului protopopesc, în vreo Duminică sau sărbătoare la biserică, spre a face cunoștință cu credincioșii.

Băița la 16 Decemvrie 1935.
Oficiul protopopesc ort. rom. Băița în înțelegere cu consiliul parohial.

Dumitru Secărea
protopop.

Nr. 51—1935

(8) 3—3

Concurs de cântăreț

Biserica ortodoxă română din Araci (Arpăcat) protopopiatul Sf. Gheorghe, jud. Trei Scaune, publică concurs pentru întregirea postului de cântăreț bisericesc.

Consiliul parohial asigură noului cântăreț următoarele venituri:

1. Patru jugăre de pământ arabii calitatea întâia, sesiune cantorală.
2. Venitele stolare reglementare.
3. Zece litri porumb dela fiecare familie, iar dela văduve numai cinci litri.
4. Doi stânjeni de lemne din pădurea parohială, aduși acasă.

Vor fi preferați candidații cari sunt capabili de-a instrui corul bisericesc și al tinerimii „Sfântul Gheorghe”.

Candidații își vor înainta cererile oficiului parohial din Araci, cel mai târziu până la 15 Aprilie 1936 și se vor prezenta în parohie pentru a-și arăta dexteritatea în cântări și tipic.

Cererile candidaților, cari nu au diplome de absolvire dela școala de cântăreți, nu vor luate în considerare.

Cu aprobarea noastră:

Silviu Josan
paroh

Văzut: Oficiul protopopesc

Aurel Nistor
protopop

Dela Bibliotecă Arhidecezană din Sibiu se poate procura:

Tămâie de prima calitate

1 Kg.	Lei	80.—
1/2 "	"	42.—
1/4 "	"	24.—
1/8 "	"	12.—

Smirnă de prima calitate

1 Kg.	Lei	150.—
1/2 "	"	80.—
1/4 "	"	42.—
1/8 "	"	22.—

Citiți, sprijiniți și răspândiți ziarul

Telegraful Român

La Bibliotecă Arhidecezană se află spre vânzare următoarele odăjdii complete:

1. Odăjdii executate de călugării din Muntele Athos; în Brocat bogat ornat cu fir și execuție admirabilă:

1 rând, de culoare verde închisă	Lei	7.000
1 rând, de culoare vântă închisă	"	12.000
1 rând, de culoare violetă închisă	"	15.000

2. Odăjdii țesute în mănăstirile de maice, cu motive românești în mătase, foarte frumoase și trainice:

1 rând vântă	Lei	8.800
1 rând roșu	"	11.000
1 rând vântă	"	12.000

3. Patrafire, în aceeași execuție, cu câte 1700

4. Tot la Bibliotecă arhidecezană se află și Potire, Candele, Cădelnițe, Discouri, Steluțe de argint și de alpacă, Cruci de metal și de lemn pictate, Clopoței, Chivote, Garnituri de cuminecat bolnavii, Copii, Lângurițe, Căldăruși de aramă cositorite și Icoane pe panză, pe tablă, pe lemn și pe hârtie, cu prețurile cele mai convenabile